

962

GRUODIS

Nr. 10

U. JOLINĖ

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Betliejaus vaikelis — A. Dainonis ..	3
Gerasis Karalius — Linvydas Inga ..	4
Raketa — Jonas Minelga	7
Skaisti diena ir jos nuotykių (tęsinys) Alė Rūta	8
Varpeliai din din... — Danutė Lipčiūtė	10
Ar žinai... ..	11
Maironis — Danutė Lipčiūtė	13
“Eglutės” skaitytojai rašo	24
Tai tokios mano Kalėdos — Bal. Brazdžionis	25
Linksmiau	26
Truputį pagalvok	27
Žvaigždžių galvosūkis	28
1962 metų “Eglutės” turinys	29
Nuoširdi padėka	30
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

GRUODIS
1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 8, 9,
32.

Aldona Simutyte — 3.

“Žvaigždės” klišės — 4, 6.

P. Osmolskis — 10.

M. Eidukevičiūtė — 11.

V. Raulinaitis — 12, 23.

“Aidų” klišės — 14, 15, 19.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

BETLIEJAUS VAIKELIS

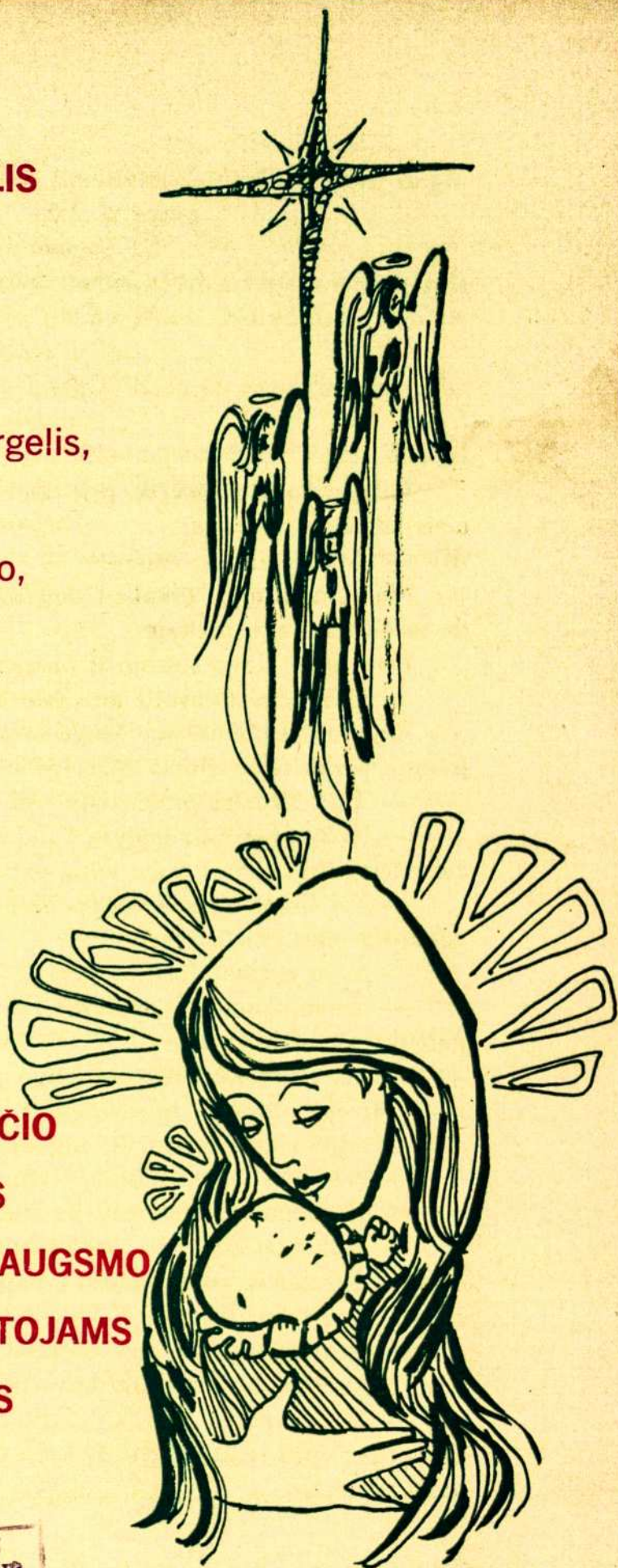
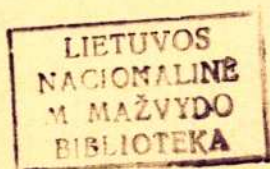
A. Dainonis

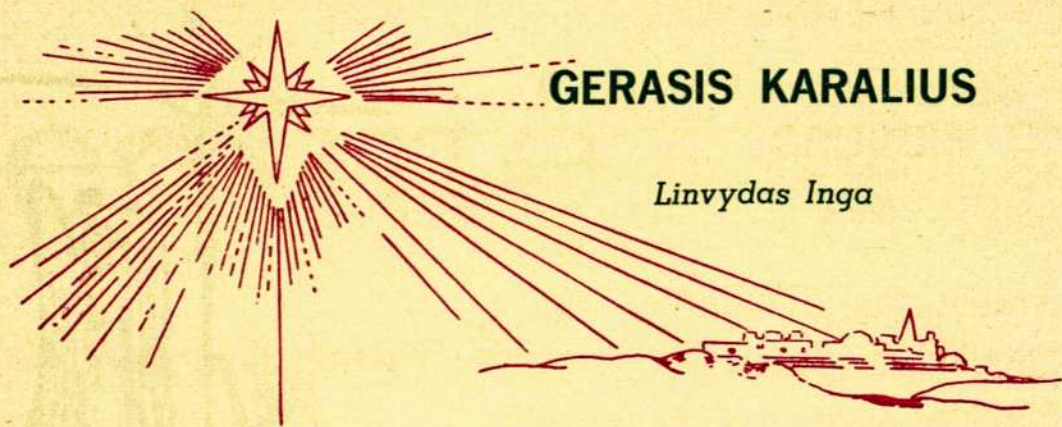
Štai kūtelėje Vaikelis
Dieviškas, gražus,
Nors ir spaudžia Jį vargelis,
Myli Jis visus.

Kai dar žemė Jo nežino,
Skelbia jau dangus,
Kad kūtelėje ant šieno
Dievas ir žmogus.

Piemenėliai atskubėjo,
Kaip ir jis, basi
Ir, pažinę Atpirkėją,
Sveikino visi.

**NIEKAD NESIBAIGIANČIO
KŪDIKĖLIO KRISTAUS
GIMIMO ŠVENČIŲ DŽIAUGSMO
VISIEMS SAVO SKAITYTOJAMS
BEI BENDRADARBIAMS
LINKI "EGLUTĖ"**

GERASIS KARALIUS

Linvydas Inga

Gilė sustodavo beveik prie kiekvieno lango, papuošto kalėdiniais žibučiais.

— Žiūrėk, mama, žiūrėk!

Mama nežiūrėjo. Traukė Gilelę už rankutės, kad neatsiliktų. Mūdu su Gintu ėjom priekyje.

Prie vieno lango sustojo ir mama. Gilė garsiai mums šūktelėjo:

— Eikite čia! Dievulis guli tvarte!

Krautuvės didžiuliame lange tarp kalėdinių puošmenų buvo įrengta prakartėlė. Gintas apžvelgė ir numykė.

— Tai! Nematė prakartėlės. Aš daug tokių mačiau.

— Nebūk jau toks pagyrų puodas, — sudraudė mama. — Matei žibančias, išblizgintas, o čia tokia paprasta, kaip būdavo Lietuvoje.

— Tai tikras tvartas, — paaiškino Gilė. — Mama taip sakė. Jai gražu. Ir man gražu.

— E, tu nežinai, kas tau gražu, — pasijuokė Gintas.

— Žinau, žinau! — spyrėsi Gilė. — Tu nežinai. Jei Dievuliukas guli tvarte, tai ir gražu.

Mama atitraukė Gilę nuo lango ir suragino, kad visi eitume namo. Gilė ėjo atatupsta spirdamosi ir prašydama:

— Aš noriu to tvarto. Su angeliukais.

— Nesimaišyk po kojom! — stūmė ją Gintas. — Angelai neguli tvarte. Tik Dievas. Užtat, kad jis Dievas.

— Iš kur tai žinai? — paklausiau Ginto.

— Kunigėlis sakė: "Dievas taip pamylėjo žmones, kad siuntė savo Sūnų žemėn. Jis gimė Kūdikėliu skurdžioje piemenėlių užiegoje, nors buvo dangaus ir žemės Karalius". Bet, tete, ten naktimis glaudėsi ir gyvuliai. Ar ten tikrai buvo tvartas?

— Mes šiandien taip pavadintume. Tai buvo naktinė prieglobstis ir piemenim ir jų bandai. O kaip tu, Gintai, jaustumėis, gimęs tokioje vietoje?

— Tete, ji parsivežė mama iš ligoninės, — atsiliepė Gilė, nugirdusi mūsų kalbą. — Mama taip sakė. Ir mane.

— Eik tu, plepe! — subarė mama.

Mes jau buvome priėję savo namus. Pėdas tupėjo kieme prie krūmo. Vos tik pravėrėme duris, smuko vidun. Netrukus iš virtuvės pasigirdo bumbtelėjimas ir mamos balsas:

— Gintai, eik susirink savo knygas! Kam jas dedi čia ant stalo? Katinas truktelėjo staltiesę ir nuvertė.

Viena knyga buvo atsivožusi. Bekeldamas ėmė Gintas skaityti su dideliu dėmesiu. Paskui padavė man sakydamas:

— Tete, žiūrėk, kas čia parašyta!

Lietuvos istorijos vadovėlyje aš skaičiau: "Gimiau ne arklidėje, o laisvėje... Todėl myliu ir saugau savo laisvę... Nepakęsiu, kad kas man įsakinėtų... Ir jūs saugokite savo laisvės, bet nenaudokite jų piktam".

— Tai ko čia nesupranti, Gintai? — paklausiau.

— Ar žmogus, gimęs arklidėje, tvarte, nėra laisvas?

— Jei yra kur nelaisvė, žmonės gyvena prislėgti, skursta, laikomi vergais, tai ir jų vaikai kenčia vergiją. O ten, kur laisvė, tai visai nesvarbu, kur žmogus gimtų — puošniuose rūmuose ar skurdžioje trobelėje; visi yra laisvi.

— O senovės Lietuvoje ar buvo laisvė?

— Lietuvoje niekada nebuvo tokios žiaurios vergijos, kaip kituose kraštuose. Bet buvo žmonių, vadinamų paprastų, kurie mažiau turėjo laisvės, negu turtingi ir galingi žemvaldžiai. Tuos vadino bajorais, didikais, ponais. Jie nenorėdavo net savo karaliaus klausyti. Užtat karalius Steponas Batoras ir pasakė anuos žodžius: "Gimiau ne arklidėje, o laisvėje"... Jis norėjo tuo pabrėžti, kad nebuvo kilęs iš paprastų, vargšų žmonių, su kuriais Lenkijos ponai nenorėjo skaitytis. Steponas Batoras tuos žodžius pasakė lenkų didikam, kurie savo laisvę kartais piktam panaudodavo. Su lietuviais daug geriau sutarė.

— Ar jis buvo ir Lietuvos karalius?

— Taip. Ir lietuviai buvo jį išsirinkę savo karalium, kai pasibai-gė vyriškoji Gedimino giminė. Tik jis turėjo vesti Gedimino giminės kunigaikštę Oną Zigmantaitę. Valdė 1576 — 1586 metais. Steponas Batoras buvo vengras.

— Tai jis buvo svetimas valdovas, ar ne?

— Žinoma, savo kilme buvo svetimas, bet savo darbais, buvo pasidaręs savas ir geras valdovas. Steponas Batoras atmušė Maskvos

puolimus, nugalėjo carą Joną Žiaurųjį. Ir šiaip daug gero padarė. Jis ir lenkų ponus mokė: "Saugokite savo laisvę, bet nenaudokite jos piktam". Ar dabar, Gintai, supranti?

— Taip, tete. Visiem reikia būti geriem. Ir seselė sakė: "Dievas myli žmones dėl jų gerumo ir paprastumo, ne dėl turto ar garbės. Dėl to ir Dievo Kūdikėlis gimė pas piemenėlius. Vieni kitus turime mylėti".

— Kaip tu Gilelę?

— Aš, tete, ją myliu. Ar mes jai pirsime tą tvartelį? Ir mamai patinka.

— Gerai, Gintai. Rytoj parnešime, tik iki Kalėdų nerodyk. Bus daugiau džiaugsmo.

— Aš gerai paslėpsiu. O kur Gilė? — dairės Gintas. — Ar ji nesiklauso?

— Ji jau miega, — atsiliepė mama iš gretimo kambario. — Ir tau laikas gulti.

— Gilė dabar sapnuoja angeliukus, — pasakė Gintas, nešdamas knygas į savo kambarį.

— Tik tu, žiūrėk man, neskaityk! — įspėjo mama. — Eik tuoju gulti!

— Ir būk geras, kaip mes kalbėjome. Labanakt!

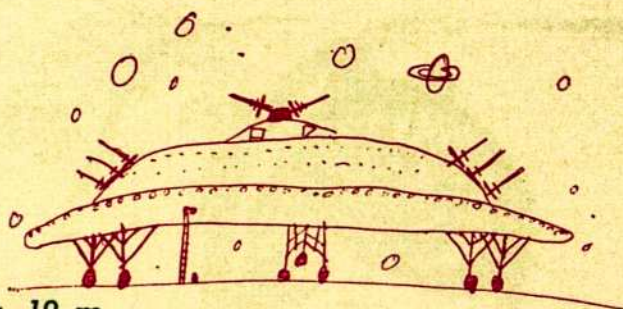

RAKETA

Jonas Minelga

Iliustravo

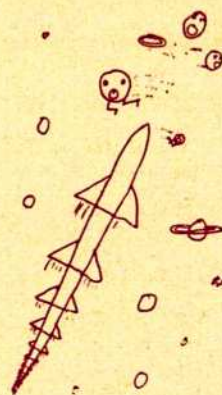
Andrius Raulinaitis, 10 m.

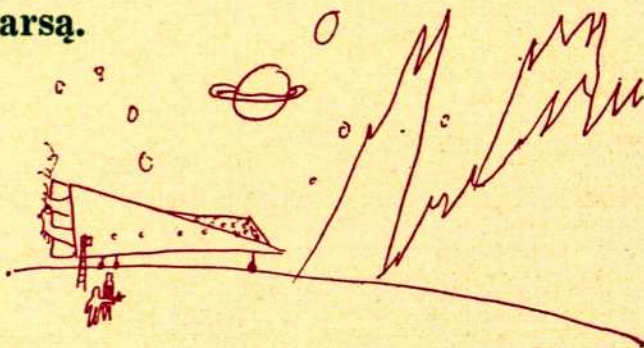
**Tra - ta - ta —
Raketa
Neria jau į augštį.
Aš mačiau,
Daug greičiau
Skrenda ji už paukštį.**

**— Ei, broliuk
Mėnuliuk,
Pasitrauk į šalį,
O jei ne —
Nežinia,
Kas nutikti gali!**

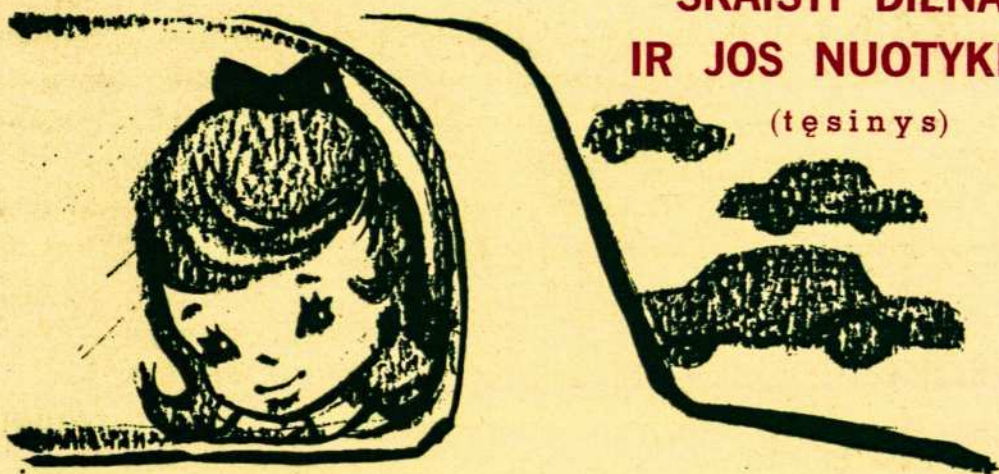

**Vakare
Svaigs giria
Nuo auksinių varšų.
Su kita
Raketa
Gintas skris į Marsą.**

SKAISTI DIENA IR JOS NUOTYKIAI

(tęsinys)

Alė Rūta

— Tai dar nieko. — Prakalba ir senelis. — O aš po pirmos išpažinties vos lupți negavau.

— Nuo kunigėlio? — Smalsiai paklausia Danguolė.

— Ne. Tėvas. Oi platų diržą jis turėjo! Lupdavo vaikus dažnai.

— Ir tave lupdavo, seneli?

— O kaipgi. Žinoma, išdykę buvom. Reikėjo. Pareinu aš po pirmos išpažinties, mama valgyti ruošia, o tėvas, įėjęs trobon, rūsčiai paklausia: "Kas nulaužė mano gerąjį botagą?" Dėl kasdienių, padarytų iš lazdyno, gal nebūtų taip barėsis. Bet aną buvo pirkęs, gražų, meistro nublizgintą, išdailintą; su tuo tik į atlaidus ar į svečius tevažiuodavo. O aš nepastebėjau klojimo pasieny jo parvirtusio, bėgdamas užsistojau, trekšt ir perlūžo. "Prisipažinkit — kas?" — Dar rūsčiau šuktelėjo tėvas ir žiūrėjo į kiekvieną iš eilės. Broliai ir seserys žvalgėsi į vienas kitą. Jie nieko nežinojo. Tik aš vienas žinojau — kas. Bet buvau apmiręs iš baimės, net žodžio negalėjau ištarti. "Pasisakykit, vaikai". — Atsiliepė mama. — "Nutylėjimas — tai kaip ir pamelavimas. Nuodėmė." Aš susigraudinau. Tik per išpažintį dovanojo Dievulis visus nusikaltimus, šventas parėjau iš bažnyčios, o dabar... Ar gi ir vėl tuoj nusidėsiu? Giliu atsidusimu įkvėpiau drąsos ir tyliai pratariau: "Aš".

"Tu?" — Garsiai užriko tėvas, juosdamasis savo platų, storą diržą ir eidamas į mane. Aš net užsimerkiau. Susigūžiau ir jau laukiau, kada pradės diržas skaudžiai kristi į mane. "Dėl Dievo, tėvai!" — Išgirdau motinos balsą. — "Vaikas tik iš bažnyčios, po pirmos išpažinties..." Tėvas ilgai tylėjo. Paskui paklausė: "Tyčia ar netyčia sulaužei?" "Netyčia". — Atsakiau. — "Ar pasisakei per išpažintį?" —

“Pasisakiau”. — “Jeigu Dievas dovanojo, tai ir aš dovanoju”. — Atsakė tėvas. Motina lengvai atsiduso, o man pašnibždėjo, kad pabučiuočiau tėveliui ranką. Pabučiavau.

— Gerai, kad tavęs nemušė, seneli. — Apsikabina Danguolė ir prisiglaudžia. O tuo metu Danguolės tėvelis padaro jų nuotrauką.

— Gerai. Bet prisimenu tą dieną taip aiškiai, lyg vakar tas būtų buvęs. O jau šešiasdešimt penki metai nuo to laiko praėjo.

Danguolės veidai dega raudonumu. Nors spalio mėnesio diena jau gėsta, ir vėsuma kyla nuo samanų, nuo prikritusių žemėj geltonų lapų, bet jai karšta. Tai ne apsiaustėlis ir ne megztukas taip šildo. Ji pergyvena tuos nuotykius, kurie prieš daugelį metų buvo atsitikę jos mamytei, tėveliui, seneliui. Tokią pat dieną — Pirmos Komunijos dieną. Atrodė, kad ji pati — Danguolė — skina prie upelio purienas, arba išsigandusi, kad užvalgė prieš Komuniją žirnių, arba dreba, kad neluptų už sulaužytą botagą.

Bet diena buvo dar nesibaigusi. Dar vienas turėjo būti nuotykis, gal pats didžiausias. Kai jie važiuoja namo, tik per plauką išvengia mirtinos nelaimės.

Danguolė, pavargusi nuo visų dienos įspūdžių, snūduriuoja. O gi tik sudžiržgia mašinos ratai, tik pakrato juos du - tris kartus, ir visi suvirsta į vieną pusę. Vienas tik tėvelis stipriai tebesilaiko už vairo. Mašina smarkiai pasvirusi, beveik guli ant vieno šono. Vos ne vos jie išsikrapšto lauk, vos ne vos, kitiems žmonėms padedant, atverčia mašiną ir išvažiuoja iš griovio. Jų išblizgintos mašinos šonas apipurvintas ir sulankstytas, bet tėvelis, visiems atgal susėdus, paslaptinai pasako:

— Tik neužmirškite padėkoti Dievui už tą stebuklą.

Ir paskui ilgai tyli. Ir tik gerokai pavažiavus, ima vėl kalbėti. Tada kalba visi ir tik apie tą, iki pat namų. Tėvelis staiga pamatęs,

VARPELIAI DIN DIN...

Danutė Lipčiūtė

Sužibo padangėj žvaigždutės
lyg gintaras mūs pajūry,
pakalnėmis skrieja rogutės,
žiema jau pačiam vidury.

Kalėdų senelis pūškuoja
per pusnį su pilnu maišu,
Kalėdos, Kalėdos dainuoja
ir snaigės tik šoka ratu.

Vaikučiams jau laukti pabodo,
Kalėdų varpeliai din din...
Jau skamba per šaltį ir gruodą
artyn ir artyn ir artyn...

kad priešais jį atlekia, tur būt, kitus lenkdama, dideliu greičiu mašina. Jis tik sukęs vairą į šalį ir — į griovį. Jeigu nebūtų suspėjęs pasukti, būtų tiesiai su ana susidūręs, ir gal dabar visi jau būtų mirę. O gal būtų baisiausiai sužeisti, svarstė mamytė, ir dejuodami, gal su mirtimi kovodami, važiuotų į ligoninę. Bet ir į griovį pasukdami, būtų galėję užsimušti, įrodinėjo senelis. Tikras stebuklas. Tikra Dievo malonė.

Danguolė tyli. Visi mano, kad ji miega. Bet ji nemiegojo. Ji svarstė apie tai, kas atsitiko, ir staiga jai atėjo tikra mintis į galvą: tai Dievulis juos išgelbėjo, Tas, kurį šiandien ji su Komunija gavo. Ir tokia brangi jai ta mintis, tokia nepaprasta, kad ji nedrįsta ar nenori niekam sakyti. Gal tik pasakys, kai ji irgi bus jau mamytė ar senelė. Tada galės pasakyti. Neužmirš, ne. Neužmirš nei per daugelį metų.

(pabaiga)

AR ŽINAI . . .

Ką kalbėjo gyvuliai Kristui gimus?

Mat, tada visi gyvuliai mokėjo kalbėti lotyniškai. Pirmasis, kuris suprato, kad gimė Kristus, buvo gaidys. Jis pamatęs žvaigždę šaukė: *Christus natus est!* (Kristus užgimė!).

Tada išgirdo jautis ir sumaurojo: *Ubi, ubi, ubi?* (Kur, kur, kur?).

Gi ožkelė mekendama jiems pasakė: *Betlehem, Betlehem, Betlehem* (Betliejuje, Betliejuje, Betliejuje).

Ir avelė be galo panoro pamatyti mažutėlį Kristų ir gerąją Dievo Motiną ir ji iš ilgesio ėmė bliauti: *Eamus, eamus!* (Eikime, eikime!).

O mažutis teliukas, kuris dar gulėjo, tuoj pakilo nuo šiaudų ant netvirtų savo kojų ir subliovė: *Volo, volo!* (Aš noriu, noriu!).

Ir dabar Kalėdų naktį dar galima juos išgirsti panašiai besikalbančius.

(laisvas vertimas iš Sigrid Undset)

Mairan

MAIRONIS

Danutė Lipčiūtė — Augienė
(Maironio sesers duktė)

*"Lietuva brangi, mano tėvyne,
Šalis, kur miega kapuos didvyriai..."*

Maironis — didelis lietuvis. Milžinas. Karžygys. Burtininkas. O kartu jis paprastas žmogus, ūkininko vaikas, mokinys, studentas, kunigas. Maironis rašė eiles ir istorinius vaidinimus suaugusiems žmonėms apie kunigaikščius, karalius, herojus, didvyres moteris. Jis rašė, mieli Eglutės skaitytojai, jūsų tėveliams, mamytėms, kad jie pajustų, kokia graži žemė, kur juos Dievas gyventi pašaukė, koks narsus turi būti lietuvis, kurio seneliai buvo užkariavę didžiąją Europos dalį, bet liko geros širdies, svetingi ir savo kaimynų neskriaudė. Maironis didis lietuvis, nes mylėjo savo tėvynę tuo metu, kai daugelis jos išsigynė. Milžinas — nes savo plunksna rašydamas jis pats vienas užkariavo daugelio širdis. Burtininkas, nes kėlė iš miego savo daina kiekvieną, kuris ją išgirdo, lyg laumės lazdele pakeisdamas šaltą žmogaus širdį į mylinčią. Karžygis, nes drįso kalbėti lietuviškai, kai lietuvių kalba buvo draudžiama ir laikoma tik prastų žmonių kalba.

Bet Maironis, kaip ir jūs, buvo mažas vaikas, augo, verkė, pyko, kartais neklausė, išdykavo, kartais stengėsi būti paklusnus, geras ir, jei jam tai pasisekdavo, džiaugėsi, buvo laimingas. Jūsų tėveliai, mieli vaikučiai, beveik visi kilę iš kaimo. Maironis irgi augo su savo trimis sesutėmis ir bėgiojo po žydinčias pievas, po ežias tarp banguojančių rugių, po Luknės upelio pakrantes, grybavo šalia augančiame eglyne ir vėrė žemuoges ant smilgų.

Jei jūs, mieli vaikai, gyvuliukus: kiaulytes, karves, veršiukus, arklius pamatyt lyg muzėjaus daiktus, kai jus tėvai nuveža į užmiestį ar į zoologijos sodą, tai Maironis, tada Jonukas, augo tarp jų, kas rytą juos šerdamas, lankydamas ir ganydamas.

Taip, mažasis Jonukas, būsimasis didelis rašytojas, poetas, visu gerbiamas kunigas, ganė avis, karves, žąsis, savo mamytei vakarais padėdavo suvarinėti vištas iš sodo, kiemo ir diendaržio į jų namelį, girdydavo ir džiaugdavosi mažais ėriukais.

Jonukui buvo linksma augti savo šeimoje. Jis turėjo tris sesutes. Pranutė, už jį keliais metais vyresnė, buvo tyli jo draugė. Sakytum gyva vaikščiojanti lėlytė, kuri tik atskirus garsus galėjo didelėmis

Maironis, ketvirtos klasės gimnazistas, su tėvu

pastangomis pasakyti. Ji kurčia ir nebylė. Būdama dviejų metų, ji susitrenkė ir nustojo kalbėjusi. Jos klausa užmigo. Bet perkūną, nors jis dar toli imdavo dundėti, ji jausdavo, koku tai būdu, girdėdavo. Šiaip ji buvo labai meili ir švelni mergytė, labai darbšti, pasišovus patarnauti kiekvienam, užvaduoti.

Sesuo Marcelė — Marcytė buvo dviem metais jaunesnė už Jonelį. Jiedu buvo visą amžių geriausi draugai. Visad kartu, visad taikoj. Kai Maironis tapo kunigu, jo sesuo Marcelė jam šeimininkavo, gyveno kartu Kaune, Maironio namuose.

Maironio sesuo Katrytė buvo už brolių Joną šešiais metais jaunesnė. Jauna, vos 16 metų teturėdama, išėjo už vyro. Dievulis jai davė tryliką vaikų. Paskutinioji buvo Danutė, kuri jums čia ir rašo...

JONELIO VAIKYSTĖS NUOTYKIAI

ĖRIUKAI

Senasis Antanas, vyresnysis Mačiulių bernas, linksmi nusidaužė aplipusias sniegu medines kurpes ir skubesiais nei paprastai žingsniais įvirto kailiniuotas į trobą.

— Ėriukų turime!

To tereikėjo! Nuo priekrosnies nusivertė ten besišildžiusi trejukė — Pranutė, Jonelis ir Marcytė, išoko į kurpaites, užsimetė ką pagriebę ant sienos kabėjusių rūbų ir dūmė viesulu į tvartą. Jauniausioji sesytė Katrytė jau saldžiai miegojo.

**Maironis, šeštos klasės gimnazistas,
su motina ir seserimis**

— O jūs žvirbliai, — akis išsi-
badysit patamsy, jau giliai sute-
mę, — vijosi juos mamytės žo-
džiai, o už durų griebė į glėbį
speigas, kuris šį vakarą net tvo-
ras poškino.

Niekai! Takelis tvartan gražiai
išmintas, žinomas ir liktarnos
šviesa dar matyti judanti šalia
skerdžiaus kailinių skverno.

Ėriukai! Juodi, balti... Vaikų akys žiba džiaugsmu. Avis guli.
Laižo žemėje aplink pabirusius savo vaikelius ir bliauna.

— Dėde, kodėl avytė bliauna? — klausia Marcytė.

— Iš rūpesčio, vaikeli, iš rūpesčio...

— O gal iš džiaugsmo, — nedrąsiai tęsia savo klausimą Marcytė.

— Iš džiaugsmo! Koks čia džiaugsmas. Paaugins paaugins gy-
vulėlį ir dės į puodą! Manai, kad gyvulys nesupranta, kur dingsta iš
tvarto avys, kiaulės, net jautukai. Visus piktas žmogus sugrūda sau
į pilvą, — piktai užbaigia senukas. Jis gyvulius labai mylėjo ir savo
ganomų mėsos nevalgydavo.

— Niekas nesutepa žmogaus, kas įeina per burną, — rimtai pra-
dėjo Jonelis.

— Et, jau nepamokslauk iš knygų. Dar nesi kunigas, — pasakė
kiek neramiai, bet širdingai senukas skerdžius.

— Nesu, bet gal būsiu, — žibančiomis akytėmis įsispyręs į sker-
džių iš lėto atsakė Jonukas.

— Ei vaikai, imkit pintines, nešim eriukus į trobą. Šaltis vis stip-
rėja, sušals, — išgirdo visi tėtės balsą.

— O kaip jų mama?

— Taigi, ir mamą gabensim kartu. Negi jūs, vaikeliai, juos per
naktį čia glostysit ir savo švarkeliais užkloję laikysit...

Paikeli, mokinis,
 Lietuve vadinkis,
 Dotos nemušek niekados!
 O, moksles daug gali:
 Inteiks jis tau dalį,
 Apsaugos nuo vargo, skriandos,
 Jei Dievo garbės
 Tau liepimai tūscia neskambės...

1926m. Kovo 22 d. Pral. J. Chaitovius
 Kaunas

Šias eilutes Maironis įrašė į šio straipsnio autorės albumėli.

Taip ir pargabeno visą šeimyną į šiltą trobos kampelį. Kiek džiaugsmo! Kaip tik buvo atliekamas guminis spenelis nuo Katrytės bonkutės. Ėriukai greitai su juo išmoko gerti pienelį patys. Avį grąžino į tvartą. Ėriukai dar porą dienų namuose šildėsi.

JONUKAS BANDĄ GANO...

Bernotuose darbymetis. Visi dirba. Rugių laukas geltonuoja lyg auksinių pinigų skrynias.

— Rugiai sausi, net braška. Jei dar ilgiau jų nenupjausim, jie ims byrėti, — kalba susirūpinęs Aleksandras Mačiulis, Jonuko tėvelis.

Juos ir kulti galima nuo lauko, tokie jie sausi. Samdytas bernas vakar aplakstė kaimynus ir sukvietė talką. Labai anksti iš ryto, vos

**Maironio sesuo Katrytė,
šio straipsnio autorės mama**

auštant, Bernotuose ėmė busti gyvenimas. Talka tai ne juokai! — reikia priskusti daug bulvių, pusryčiams kepti blynų, o pietums jau vien spirgučių pripjaustyti reikia geros valandos. Visi žino, kad Bernotų šeimininkė Ona Mačiulienė talkininkams nieko nesigaili.

— Mama, kelk Jonuką su Marcyte. Šiandien jie turi išginti bandą. Mums bus reikalingi ir skerdžius ir piemuo. Pranutė pabus su tavim namie, tai mergikę išleisi į lauką, — kalba Bernotų šeimininkas, rimtas ir geras, visų mylimas ir gerbiamas Aleksandras Mačiulis, Jonuko, būsimo Maironio, tėvas.

Mamytė tyliai įslenka į Jonuko kambarį. Miegas pačiam gardume, net seilytė ant pagalvės nuvarvėjęs.

— Jonuk, šiandien tu turi būti vyras, — kalba mamytė taip tyliai ir glosto dešimties metų vaiko galvelę taip švelniai, lyg pats vėjelis šiūrentų žydinčių gėlių lysvę.

— Gyvulėliai išalko, Jonuk, o piemuo ir skerdžius šiandien eis į rugių lauką, — jau garsiau pasakoja susirūpinusi mama. Bet Jonukas jau senai pramerkę akis ir šypsosi. Jam linksma, kad mamytė jį glosto ir jo gailisi. Jis nepaprastai patenkintas, kad bus vyras, kaip skerdžius. Jonelis verčiasi iš lovos, apkabina motinos kaklą, persižegnoja, šokte išoka į kelnaites ir tiesiai prie šulinio, kur visa šeima puškinasi medinėse geldose. Kas čia laistys trobos aslą, kas čia nešios vandenį į namus ir vėl iš jų vasaros metu!

Skerdžius padeda išginti bandą. Kai ganykloje visi gyvulėliai įsikniaubia į vešlią, rasant primirkusią, žolę, net galvos nepakeldami, takeliu, lyg koks kupstelis, atskuba Jonelio sesuo Marcelė. Tai jo padėjėja. Jie ganys pasivadaduodami. Marcelė 8 metukų. Jos akytėse dar sapnų angeliukai tebeskraidė. Ji skaniai nusižiovauja, sėdasi ant Jonuko patiesto švarkelio, prisiglaudžia prie broliuko šono ir... užsnūsta.

— Tu gali snausti, Marcyte. Gyvuliai dar ės gerą valandą. Prilakstysi..., — kalba brolis Jonas.

Bet kur tau! Žiūrėk, toji baltoji avis jau žvalgosi! Jos visad tokios tos avys! Sugalvoja ir pasileidžia visu būriu į avižas, dobilus ar kad ir pačios nežinodamos kur... Jonelis nė neįspėjęs sesers greit keliai ir bėga už akių. Marcytė keberiokšt apvirsta. Pabunda. Ji žino, kas įvyko. Juk ne pirmą kartą!

Ganyti smagu. Bet Marcytė bijo, kad vėl nekiltų audra ir perkūnas neimtų daužytis. Kaip aną dieną. Net baisu prisiminti...

AUDRA GANYKLOJE

Ji ganė viena. O kad ji viena ganė, tai Jonuko kaltė. Kaimynų mergaitės buvo atbėgusios pilnais žaislų glėbiais ir su lėlėmis. Taip joms buvo linksma ir neprailgo. Bet atbindzino iš namų Jonukas. Suraukęs kaktą visoms liepė eiti į savo kiemus. O Marcytei išdrožė pamokslą.

— Jei ganai, tai ganyk. Ir kad man čia jokios mergaitės nesimaišytų. Čia ne žaidimų aikštė. Užsižaidžiant ir bandą užmirštat. Jei vienai nuobodu, gali dainuoti. Giesmes giedok. Juk mama išmokė. Žiūrėk, karvės į dobilus buvo sulindusios...

Apibarė ir išėjo. O ten iš už miško kertės iškilo juodas, lyg katinio kupra, debesys. Ir ėmė dundėti. Žaibai, lyg ugnies rykštės, čaižė dangų. Marcelė išsigando nejuokais. Perkūno ir žaibų ji nemėgo. Tai kas, kad Jonelis liepdavo žegnotis ir nebijoti. Bet ir žegnotis nebesuspėjo. Žaibai net keliose vietose... O ką darys Marcytė — ėmė verkti. Čia, kaip iš žemės, išdygo Jonukas. Liepė eiti namo.

— Nebėk. Eik pamažu. Giedok giesmę garsiai, kiek tik gali, ir nebijosi. Aš čia lieku vienas. Aš vyras...

Marcytė ėjo šaukdama giesmės žodžius, norėdama užglušinti perkūno dundėjimą ir kylančios audros šniokštimą. Širdelėje galvojo: — Vistiek! Koks geras tas mano broliukas Jonelis, atėjo mane paleisti. Žino, kad bijau, nesijuokia...

Kai pasiekė namų pirmuosius trobėsius, išgirdo švelnutį varpelio skambėjimą ir tekina nuskubėjo ton pusėn. Marcelytė žinojo — ten ras seserį Pranutę. Taip. Pranutė ėjo rūkydama skaniai kvepiančius kadugius nesandariai užvožtame indelyje ir skambino pašventintu varpeliu. Marcytė neklausė, kam jos sesutė tai darė. Visi žinojo, kad šventintų verbų dūmai ir palaiminto varpelio skambėjimas atitolina gaisrą, žaibus ir audros nelaimės nuo sodybos ir namų.

Maironio namai Kaune pirmojo pasaulinio karo metu

JONELIS MAMYTĘ UŽVADUOJA

Jauniausioji Jono Mačiulio Maironio sesuo Katrytė gimė silpnutė. Katrytė dažnai verkšlendavo, naktimis nemigo. Pranutė negirdėjo ir net nežinojo, koks rūpestėlis buvo įsikraustęs į visad laimingus namus. Ji buvo sveika. Dieną dirbdavo, vakare būdavo nuvargusi ir naktį išmiegodavo lyg akmenėlis — nė nesujudėjęs. Jonelis ir Marcytė, kurių miegamieji kambarėliai buvo vieno vienoj, kito kitoj pusėj, girdėdavo sesytės silpną kukčiojimą, matydavo mamutę su žvake rankoj einančią į virtuvę pienelio šildyti ir grįžus tyliai supančią savo dukrelę, švelniai niūniuojančią. Mamytei tai nebūtų buvę sunku, jei ne visi ateinančios dienos darbai. Keldavosi ūkininkės anksti, vos švintant, guldavo paskutinės. Įprato Jonelis su Marcyte atsikelti ir eiti mamytės užvaduoti. Lopšelis buvo mamos lovos kojū gale. Marcytė iš karto susirangydavo tenai po šilta mamos kaldra, Jonelis sėsdavo kėdėn šalia lopšelio ir supdavo sesytę Katriutę. Kai miegelis imdavo per daug lįsti į akis, pakeldavo išilusią Marcytę. Toji perimdavo lopšio briauną. Kartais nusnūdusi mama rasdavo visus tris skaniai įmigusius, sunešiodavo į lovas smagi ir laiminga, kad turi, kas užjaučia ją ir dukrelę, kas užvaduoja. Katrytei užaugus, Jonelis, tada Jonas Maironis Mačiulis, ją pas gerus daktarus vežė, jai dovanų pirkdavo, jos vaikučius padėjo į mokslus išleisti, pas save apgyvendino, globojo.

Jonelis ir tėvelio gailėdavo. Liepdavo perdaug nenuvargti, ūkyje perdaug netriūsti.

— Kai būsiu mokytas, uždirbsiu pinigų, tamstai tarnų prisamdysiu, pailsėsi... Jautrus, geras ir ramus, bet ir linksmas, gudrus buvo Jonelis, būsimas kunigas, poetas, didysis tautos dainius.

JONELIS VĖŽIUS GAUDO

Gražios Bernotų, Maironio tėviškės, apylinkės. Luknės ir Sandra vos upeliai, jų santaka, nuolaidūs ir statūs krantai, pilni lakštingalų, konvalijų, fiolkų, žibučių ir riešutų. Vaistažolių, žemuogių ir ramunių. Luknė nėra gili, bet vingiuota. Vietomis platesnė, vietomis peršokama. Bet pilna žuvies ir vėžių. Užaugusi Pranutė labai skaniai išvirdavo vėžius. Taip ir matau juos raudonuojančius kupinose lėkštėse. Jonelis mėgo su samdiniais eiti vėžiauti. Dieną vėžiai miega. Gaudyti eidavo vakarais ar naktį. Naktigonės išjoję ar tyčia žūklei išsirengę kaimo ir dvaro bernai, sudegiodavo šiaudų kūlius prie kranto. Tada nė balanos nereikėdavo žiebtį patikrinti sietelius, kur kabojo rūpestingai nuluptos varlės... Šiurpu dabar apie tai rašyti, o kartą aš pati esu vieną varlę lupus... Atsimenu, sunkiai ją suradau. Pykau ant garnių, kam jie visas varles išgaudo... Išalkę vėžiai, užuodę varles, ropojo iš urvų ir sulipa į sietelius užkandžiauti. Belieka pakelti sietelį ir surankioti smaguriautojus... Vėžių gaudymas vaikams neeilinė pramoga. Žinoma, retai tėvai juos leidžia su šeimyna braižytis naktį. Mergaitėms ir netinka. Bet Jonelis išsiprašydavo. Iš ryto sesytėms, anksčiau jas prikėlęs, rodydavo pilnus kibirus knibždančių, ilgomis žnyplėmis apsikabinėjusių vėžių.

KELIONĖ PAS VYSKUPĄ VALANČIŲ

Jau kelinta diena Mačiulių kieme subruzdimas. Rengiamasi tolimon kelionėn. Į pat Kauną. Sartukai vaišinami avižomis. Bernas ir pusbernis juos šepečiu šukuoja, glosto. Jie blizga lyg tik ką išsirite iš kevalo kaštanai. Kelionė pas vyskupą Valančių, sutvirtinimo sakramento! Jonuko mamytė svirne parinko drobės, gūnių, miliuko, čerkeso, staltiesių rietimų, kad būtų kas sudėti po odine didžiule kepure, apvožta and viso vežimo, paprastai būda vadinama, kurią rūpestingai pasiuvo gabus ir nagingas šeimnininkas su kaimynais Viču, Gadliausku ir Butkiais iš Bernotėlių kaimo. Vežimo apačia ištiesta šiau-

dais ir gūnia išklota, kad vaikams būtų minkšta ir patogų. Savi, kaimynų ir aplinkinių kaimų vaikai, lyg musės nuo medaus, nenuvejami. Stebi, klausinėja.

— Dėde, kada išvažiuosime?

— Juk sakiau, kad tuoj po vidurnakčio.

— O kad bus tamsu ir nieko nematysim...

— Užsimerksim ir matysim...

— O kodėl vyskupas Valančius pas mus negali atvažiuoti? Mūsų daug, o jis vienas? — klausia Marcytė, Jonuko sesuo.

— Rusai neleidžia važinėti, neleidžia teikti sutvirtinimo sakramento.

— O kodėl reikia jų klausyti? Jie ne savo žemėj. Jie negali mums įsakyti, — priduria kaimynų berniukas.

— Jų daug ir jie ginkluoti. Nereikia jų be reikalo pykinti. Pamažu su jais apsidirbsim, vaikai...

— Žinoma, apsidirbsim. Išauš ir mums laisvės rytas, — prabilo lig šiol tylėjęs Jonelis.

Katrytė dar maža. Ji nevažiuos. Ji trina akytes ir nubėga į namus. Pranutė bando savo jausmus išreikšti pirštų — nebylių kalba, bet šiandien niekas neturi laiko ir kantrybės ją stebėti, su ja gaišti.

Šešėliai ima ilgėti. Vežimas paruoštas. Ratų ašys išteptos. Ką manai? 77 kilometrai kelio! Praeis ir dvidešimt valandų bebildant.

— Dėde, o kaip bus, jei vilkai mus užpuls?

— Et, vilkai gerų vaikų neėda!

— O kaip jie žinos, kad mes geri kashio neatsikandę?

— Kad kiekvienam ant kaktytės parašyta...

— O naktį kaip matys vilkas?

— Žiburį uždegim...

Vilkai... Vaikai buvo girdėję įvairių atsitikimų. Ne sykį pačiam Aleksandrui Mačiuliui reikėjo zovada nuo jų gelbėtis. Naktį važiuojant galima nuo jų apsiginti metant iš vežimo uždegtą šiaudų pėdą. Ugnies vilkai bijo. Bet vienam važiuojant nėra lengva. Dievo valia! Vieškelis išdžiūvęs, kelias geras, arkliai nušerti. Lig Betygalos — juokas, į Ariogalą Dubysos pakrantėmis, ne miškais, ligi Čekiškės jau niūresnis kelias, Vilkijos tarpas miškingiausias. Pasiekus Raudondvarį jau kaip ir vietoje, nors kelio galas dar ilgas, arkliai nuvargę, vaikai nebekantrūs. Ne tiek pavojų gyvenime nugalėta! Yra danguje Galybė, kuri rūpinasi...

— Štiš tūpti, žvirbliai, rytoj prisikalbėsime. Visi žinot, kaip elgtis kelionėje?

— Taip, dėde. Jei žandarą tik pamatom, gulam ant pilvų, galvas kepurėmis apsimovę į vežimo dugną. Dėdė rietimus ant mūsų sumeti ir tylim, kol dėdė imsi švilpauti.

Taip ir keliavo Jonukas su kaimynų vaikais į Kauną pas vyskupą Valančių sutvirtinimo sakramento gauti. Ir ne kartą taip Aleksandras Mačiulis vežė vaikus. Buvo drąsus ir sumanus, mokėjo rusų kalbą, turėjo pažinčių. Ne sykį susitikdavo kelionėje žandarą. Tas prijojęs žvelgdavo po būdą. O ten įvairiausi audiniai marguoja.

— Kur visa tai veži? — klausia.

— Į parodą, ar nežinai? Kaune garsi paroda.

— Kad ir garsi, bet negirdėjau!

Nestabdė, neklausinėjo. Kiek pavažiavęs Aleksandras Mačiulis ima švilpauti. Vaikai, lyg sliškai iš po rąstų, išlenda. Visiems juoko, nesulaikysi. Kitiems dar kailis nutirpęs. O kad taip čiaudyti užsino-rėtum! Ką tada dėdė sakytų žandarams? Grįždamas Mačiulis lietuviškų knygių į vežimo dugną prisidėjęs parveždavo, žmonėms išdalindavo.

Jonelis labai jau puikiai visus poterius vyskupui Valančiui išpylė ir drąsiai į klausimus atsakinėjo.

— Kuo būsi, kai užaugsi? — klausia jo vyskupas.

— Kunigu būsiu, — nė nemirktelėjęs atsako Jonukas.

— O vyskupu ar nenori būti?

Pasižiūrėjo tiesiai vyskupui Valančiui į akis Jonelis ir susimąstė. Neatsakė, bet nesijuokė. Matyt, neatrodė jam, kad kalbėta juokais.

KLAUSIMAI

1. Kokia yra tikroji Maironio pavardė?
2. Vieta, kur Maironis gimė.
3. Maironio tėviškė ir sesučių gimtinė.
4. Knyga, kurioje surinkti visi Maironio eilėraščiai.
5. Koks Maironio tėvo vardas?
6. Kokia Maironio tėvo pavardė?
7. Koks Maironio motinos vardas?
8. Kokie sesučių vardai?
9. Kas buvo Maironio tėvai?
10. Upelio, kuris vingiavo šalia Maironio tėviškės, vardas.

(atsakymai psl. 31)

Apsaugok, Augščiausias, tą mylimą šalį,
Kur mūsų sodybos, kur bočių kapai!
Juk tėviška Tavo malonė daug gali!
Mes Tavo per amžius vargingi vaikai.
Neapleisk, Augščiausias, mūsų ir brangios tėvynės,
Maloningas ir galingas per visas gadynes!

Maironis

"EGLUTĖS" SKAITYTOJAI RAŠO

MAIRONIS

Jeigu Maironis šiandien gyventų, jis turėtų net šimtą metų. Būtų žilas su lazdele rankoje senukas.

Maironis yra jo slapyvardis. Jo tikras vardas yra Jonas, o pavardė Mačiulis. Jis buvo kunigas ir poetas. Labai daug yra parašęs. Didžiausia eilėraščių knyga vadinasi "Pavasario balsai". Šioje knygoje surašyti jo visi eilėraščiai. Man labai patinka "Čičinskas", "Jūratė ir Kastytis", "Vilnius" ir "Žiemos naktis". Patinka todėl, kad aprašo gana baisius ir gyvus vaizdus. Jo eilėraščiai man patinka mintinai mokyti, nes greit galima išmokyti.

Maironis jau yra miręs. Jis mirė Lietuvoje. Man atrodo, kad jis dar yra gyvas, nes kai skaitau jo eilėraščius, atrodo, kad kalbuosi su juo.

Gintautas Šukelis

Kristijono Donelaičio
Lituanistikos mokyklos mokinys

MAIRONIS

Jei esate skaitę ar girdėję apie Čičinską ir jo dvarą, privalote žinoti ir apie Maironį. Maironis yra parašęs daug eilėraščių. Daug vaikų pasirenka Maironio eilėraščius deklamuoti, nes jie labai vaizdingi. Neužmiršta paminėti nei miško, upelio ir net paukštelio mielo. Maironis neužmiršta ir kareivių. Jis į daugelį eilėraščių įtraukia žirgą ir kareivėlį, kuris palieka liudinčius tėvelius ir sesules ir išjoja į karą.

Kai kuriems Maironio eilėraščiams yra pritaikytos gaidos. Šie eilėraščiai tapo dainomis, kurias

jaunimas labai mėgsta dainuoti. Jo mėgiamos dainos yra: "Kur bėga Šešupė, kur Nemunas teka, tai mūsų tėvynė, graži Lietuva..." Taip pat dainuoja "Graži tu, mano brangi tėvyne, šalis, kur miega kapuos didvyriai..." Yra daug daugiau dainų, kurių neįmanoma visų išvardinti. Taigi, matome, kad deklamavimui ar dainavimui pasirenkamas yra Maironis. Daug jaunesnių vaikų mėgsta "Jūratė ir Kastytis". Turbūt dėl to, kad Jūratė yra nepaprasta mergaitė, o pusė žuvies ir pusė mergaitės. Šita poema yra mėgiama ir jaunų ir senų.

Tie, kurie nėra skaitę Maironio veikalų ar eilėraščių būtinai turi perskaityti, tada patys pamatys, kokie jie įdomūs, lengvai skaitomi ir suprantami.

Danguolė Šukelytė

"Eglutės" skaitytoja Jonė Razmaitė,
8 m., iš Firdale, Man., Canada

TAI TOKIOS MANO KALĖDOS

Bal. Brazdžionis

Dideliame Chicagos mieste, tarp rūkstančių kaminų, ūžiančių mašinų, tūkstančiai Lietuvos vaikučių keliauja kasdien į mokyklas. Nors čia visa aplinkuma yra savotiškai skirtinga nuo Lietuvos padangės, bet mokiniai kuo linksmiausiai išgyvena Kalėdų šventes, o ypač Kalėdų eglučių apvainikavimą. Kas Kalėdų senelis, toks ryškiai kalbąs, mosuoja rankomis, šnekasi su vaikučiais, o reikia pasidžiaugti, kad ir lietuviškai šnekančių senelių yra nemažai, kai eglutės vakarai surengiami. Prie jo vaikučiai net išdainuoja visas dainas, išdeklamuoja žinomus eilėraščius. Salėje klyksmas, džiaugsmas, šokiai ir dainos, rateliai ir suktiniai. Tada jaunųjų širdelės išgyvenama tikra Kristaus užgimimo šventė savo tėvų ir prosenelių dvasia. Susitinka ir nemaža draugų ir draugių. Štai Kazytė vienam kerta į ausį pašnibždomis:

— Žinai, Deni, aš labiausiai mėgstu deklamuoti Vytės Nemunėlio eilėraščius. Jis toks artimas ir tėvynės meilę pasakojantis.

— O kur tu gauni tuos eilėraščius? — klausia Denis Kazytės.

— O prieš pat Kalėdas, aš neišleidžiu niekur kitur savo sutaupytus pinigus, iki neužsisakau vienintelio vaikų žurnalo "Eglutės". Ten visko pilna, ir pasakų ir eilėraščių ir tie visokie paveikslukai, uždaviniai. Tik pamėgink ir užsisakyk.

Denis nors ir visą eglutės vakarą šėlo, matė rodančius Vilniaus ir Kauno paveikslus ekrane, rytojau dieną paprašė mamytės ir tėvelio tik 4 dolerius, pats parašė Eglutei laišką ir išsiuntė. Kiek jis džiaugsmo turėjo už kelių dienų, kai gavo "Eglutę". Gyveno tikru lietuviškumu...

Mokyklose, daug vaikučių jau pažįsta "Eglutę". O kiek jų dar nėra matę? Todėl Jūs, mielieji, būsimieji Lietuvos vaikaičiai, pakalbinkit juos užsisakyti "Eglutę".

Iš pat mažens mokinuos lietuviškai eilėraščius deklamuoti oro bango-
mis. — Kazytė Brazdžionytė, Chi-
cago, Illinois.

Nors ir nepatogi misija, bet
juk garbinga: kiekvienas
lietuvių šeimos vaikas turi
išaugti ne tik geru lietuviu,
bet mokėti skaityti ir rašy-
ti, o jei mažas neiįprasi, tai
ką gi senas atrasi — sako
mūsų patarlė. “Eglutė” pa-
siūlo ir puikių knygų pasi-
skaitymui. Ne vienas tar-
kim sau, a, šimet pats skai-
tysiu ir kitus raginsiu skai-
tyti “Eglutę”, o atliekamą

centą pasiūsiu knygom ir kartu džiaugsiuos jas šventėse
turėdamas — tai tokios ir mano Kalėdos bus linksmos.

LINKSMIAU

Prisiuntė Pr. Alšėnas

Lietuvių kalbos pamokoj:

— Koks bus būsimasis laikas
veiksmazodžio “vogti”?

— Sėdėti kalėjime, ponas moky-
tojau.

▲ ▲ ▲

Maža Onytė, pamačiusi šunį, isi-
kibo į motinos prijuostę. Motina ra-
mina dukrele:

— Ko tu, Onyte, bijai? Šunelis
tau nieko blogo nepadarys. Matai,
kad jis uodegytė vizgina?

— Aš, mamyt, jo iš to galo nebi-
jau, ale pažiūrėk į jo dantis...

▲ ▲ ▲

Motina mažamečiui sūnui:

— Nusimazgok rankas prieš užsi-
dedant švarius marškinius.

Sūnus: — Trumpom ar ilgom ran-
kovėm bus marškiniai?

▲ ▲ ▲

Pirmasis: — Aš gėlių parodoje
nupiešiau gėles taip natūraliai, kad
žiūrovai jas kvepino, manydami,
kad tai gyvos gėlės.

Antrasis: — O aš savo šeimininko
namuose ant sienos nupiešiau šunį
taip natūraliai, kad puode verdama
dešra dingo...

▲ ▲ ▲

Pirkėjas klausia:

— Kiek tie kiaušiniai kainuoja?

Pardavėjas: — Po penkis centus
sveiki, po keturis susikūlę...

Pirkėjas: — Tai prašau man tuzi-
ną sukulti.

TRUPUTĮ PAGALVOK

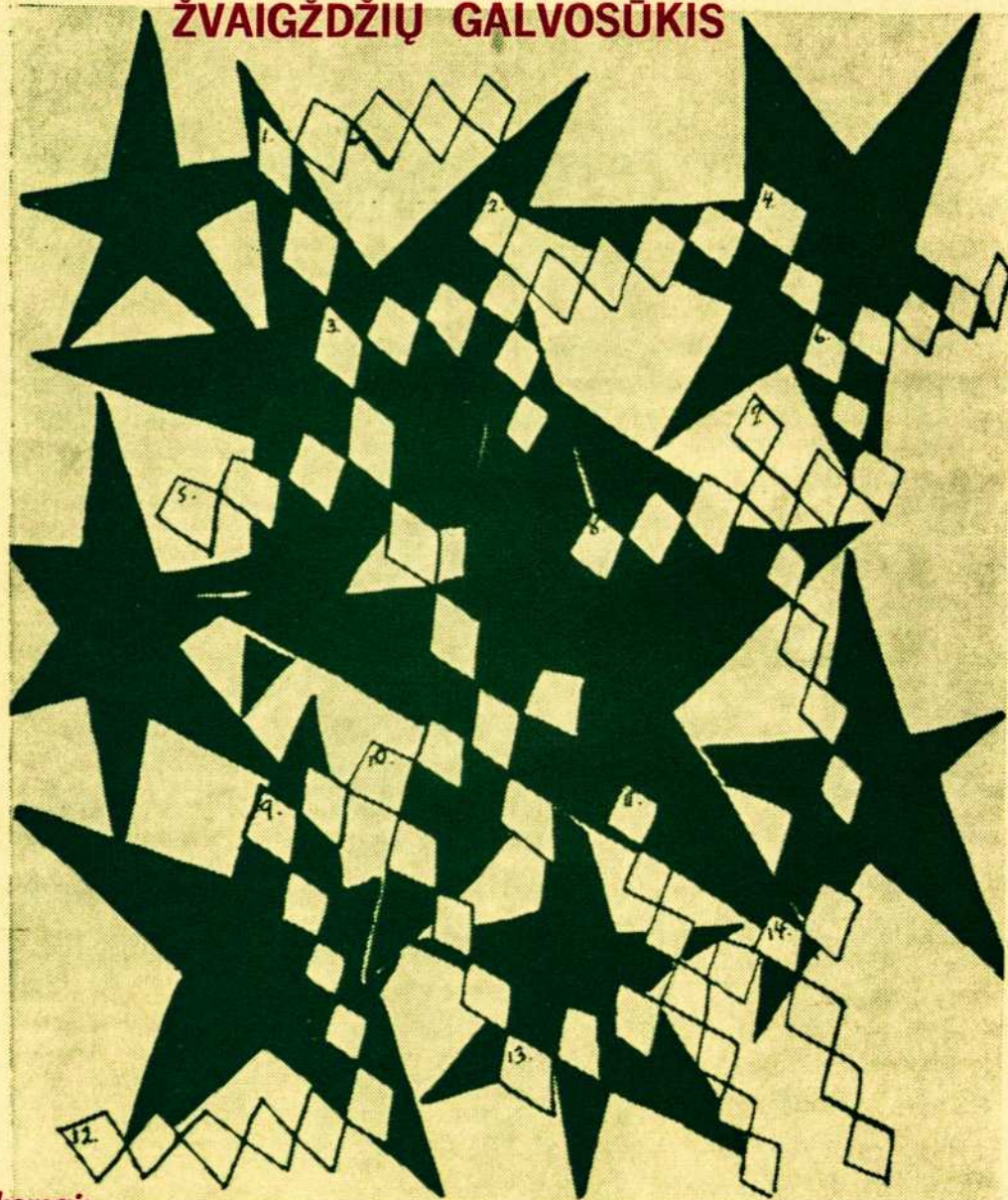
1. Ant lauko buvo septyni žvirbliai, atėjo medžiotojas ir tris žvirblius nušovė. Kiek žvirblių liko?
2. Kas per daiktas — juo daugiau pjauni, tuo daugiau didėja?
3. Kokios avys daugiausia suėda ir kodėl?

Surinko Viktoras Jurkšaitis

Sniego senis pyksta, nes neranda savo kepurės. Padėkite jam surasti.

ŽVAIGŽDŽIŲ GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Dabartinis metų laikotarpis.
2. Kūdikėlis ėdžiose.
3. Kiek šitame galvosūkyje yra žvaigždžių?
4. Daug kur stovi iš sniego pastatytas
5. "..... naktis, šventa naktis".
7. Jėzaus Motina.
6. Kuriuo metu Kalėdų senis ateina?
9. Ką gyvuliai daro Kūčių naktį?
8. Kieno gimimo dieną švenčiame per Kalėdas?
10. Kai vanduo sušąla, jis yra
9. Linksmų šv.!
11. Kas piemenėliams apie Jėzaus gimimą pranešė?
12. "Tyli naktis, naktis".
13. Kas žemę dengia baltai?
14. Ką piemenėliai ganė?

Žemyn:

1. Kas šio galvosūkio vaizduojama?

(Atsakymai psl. 31)

1962 metų "Eglutės" turinys

Eilėraščiai						nr.	psl.
		nr.	psl.				
<i>Alšėnas, Pr. (atsiuntė) —</i>				<i>Šmaižienė, V. — Malda</i>		3	7
<i>Kiškių tarpe</i>	1	7		<i>Šmigelskytė, Rita — Stovykloje</i>		6	10
<i>Bajoraitė, Alė — Baltijos jūra</i>	5	11		<i>Vaičiūnas, Petras —</i>			
<i>Miškų rauda</i>	8	9		<i>Mylėsim Tėvynę</i>		2	9
<i>Vasara</i>	6	6					
<i>Buračaitė, El. — Gegužio malda</i>	5	3		Pasakos ir pasakojimai			
<i>Dainonis, A. — Betliejaus</i>				<i>Butkienė, N. — Gulbė</i>		6	22
<i>Vaikelis</i>	10	3		<i>Lėlių motina</i>		5	22
<i>Džiugas, Stasys — Motinai</i>	5	25		<i>Nedažytas margutis</i>		4	9
<i>Gavelis, Zig. — Mieloji Mama!</i>	5	6		<i>Voveraitė</i>		9	18
<i>Jakštas, Stasys —</i>				<i>Žirklės</i>		1	12
<i>Mergaitės ir peteliškė</i>	4	15		<i>Frankienė, Vanda — Geroji širdis</i>		2	6
<i>Žibuoklė</i>	5	8		<i>tęsinys</i>		3	10
<i>Jonikas, V. — Lietuvių kalba</i>	7	6		<i>tęsinys</i>		4	13
<i>Snaigės krinta</i>	1	13		<i>Gė, El. — Gandrų teismas</i>		1	21
<i>Tremtiniai</i>	2	15		<i>Meškiukai</i>		4	18
<i>Kašiubienė, Albina — Grybai</i>	9	8		<i>Godus šuo</i>		9	11
<i>Pienė</i>	3	11		<i>Girdauskas, Zigmas —</i>			
<i>Žiema</i>	1	3		<i>Nauji batai</i>		8	6
<i>Lipčiūtė, Danutė —</i>				<i>Inga, Linvydas — Aš ne kukulė...</i>		3	13
<i>Mildelė džiaugiasi</i>	8	11		<i>Atsimintina diena</i>		9	9
<i>Ruduo</i>	9	15		<i>Be žvaigždučių</i>		5	9
<i>Rūtėlės varlytė</i>	8	21		<i>Gerasis Karalius</i>		10	4
<i>Varpeliai din din</i>	10	10		<i>Karaliaus vainikas</i>		7	15
<i>Maironis — Saulei leidžiantis</i>	8	17		<i>Laiškas iš Lietuvos</i>		2	12
<i>Minelga, Jonas — Jie nesugrįžta</i>	6	12		<i>Prie ežero</i>		8	12
<i>Karvelėli</i>	6	3		<i>Prie žemėlapių</i>		4	4
<i>Lėlytė</i>	2	4		<i>Tironai</i>		6	13
<i>Mamytėi</i>	5	14		<i>Lipčiūtė, Danutė —</i>			
<i>Nauji metai</i>	1	11		<i>Iš Rūtos dienoraščio</i>		1	8
<i>Raketa</i>	10	7		<i>Mašiotas, Pr. —</i>			
<i>Rudenėlis</i>	8	5		<i>Rainiuko nuotyčiai</i>		6	7
<i>Tėveliui</i>	6	15		<i>tęsinys</i>		7	7
<i>Vasario šešioliktoji</i>	2	20		<i>Narūnė, J. — Pirmosios uogos</i>		6	11
<i>Velykų margučiai</i>	4	7		<i>Pušėlė —</i>			
<i>Nauragytė, D. — Kristus prisikėlė</i>	4	3		<i>Aš būsiu geras, kaip tėvelis</i>		6	4
<i>Plačas, J. — Katinas ir žvirblis</i>	9	3		<i>Dovana Mamutei</i>		5	4
<i>Radžius, Aleksandras —</i>				<i>Dovana už kūrybą</i>		3	5
<i>Vaivorykštė</i>	7	20		<i>Gaiūtės draugai</i>		7	11
<i>Saulenė — Debesėliui</i>	8	14		<i>Rūta, Alė — Skaisti diena</i>			
<i>Miškų rauda</i>	8	9		<i>ir jos nuotyčiai</i>		8	18
<i>Penkmeteį</i>	5	23		<i>tęsinys</i>		9	12
<i>Slavinskienė, Stasė — Ažuolėliai</i>	7	13		<i>tęsinys</i>		10	—
<i>Lakštingalėlė</i>	3	3		<i>Saulaitytė, M. —</i>			
<i>Obelaitė</i>	5	19		<i>Dangaus kareivis</i>		1	4
<i>Paukšteliai!</i>	4	12		<i>Mylinti širdis</i>		8	3
<i>Šimaitis, V. —</i>				<i>Nazarėno sekėjas</i>		6	18
<i>Sugrįžk, pavasarėli!</i>	3	15		<i>Saulytė, Jurga —</i>			
				<i>Broliuko vardinės</i>		9	6

NUOŠIRDI PADĖKA

šio "Eglutės" numerio leidėjams, augštai gerbiamiems Prelatams Ig. Albavičiui, L. Mendeliui ir Pr. Virmauskiui.

	nr.	psl.	Vaidinimai	nr.	psl.
<i>Stasaitė, Ingrida</i> —					
Vėjas ir jo vaikai	3	8	Poezijos pynė Šiluvos Marijai	7	3
<i>Steikūnienė, Marija</i>			<i>Ramūnienė, Marija</i> — Miela Mo-		
Berželis ir ašarėlė	9	23	tinėlė, kur gi esi Tu?	2	18
			tęsinys	3	20
Straipsniai ir straipsneliai					
Kaip praleisime Gavėnią?	3	8	Linksmiau		
Kas aš būsiu užaugęs	5	18	1—26; 2—23; 3—19; 4—25; 5—15;		
Maironio metai	8	16	6—30; 7—23; 8—15; 9—25; 10—26.		
Maironis — <i>Danutė Lipčiūtė</i>	10	13	Antanukas keliauja		
Pavasaris Lietuvoje	5	12	<i>A. Bendorius</i> : 1—18; 2—25; 3—18.		
Senieji lizdai — <i>Janina Narūnė</i>	4	24	Mūsų kūryba		
Tai tokios mano Kalėdos —			<i>Arbaitė, Rasutė</i> — Piešinėliai	1	31
<i>Bal. Brazdžionis</i>	10	25	<i>Brizgytė, Stefutė</i> — Rudenėlis		
Vasario 16 — <i>J. Matulionis</i>	2	3	(eilėraštis)	9	31
Žiema Lietuvoje — <i>Pranys Alšėnas</i>	2	21	<i>Bruškytė, Danutė</i> — Algučio		
Pasakojimai piešiniuose			sapnas	2	29
Algis ir Alytė: 1—15; 2—24; 3—24;			Čiauškaliukas	6	28
4—20; 5—21; 6—21; 7—22;			<i>Čepulytė, Rita</i> — Gegutėlė	5	30
8—23; 9—28.			<i>Černius, Rimas</i> — Lietuvis moks-		
Arkivyskupas Mečislovas Reinys	4	22	leivis svetimoj šaly	8	30
J. E. Vysk. Vincentas Borisevičius	5	16	<i>Degutis, Laimutis</i> — Kalėdos		
Dainelė (Jonas Minelga)	1	16	(eilėraštis)	4	31
Jonuko pamoka	2	16	<i>Degutytė, Rasytė</i> — Eilėraštukas		
Lašeliai	9	16	(eil.)	4	31
Meletėlė ir margutis	4	16	<i>Girginaitė, Marija - Zita</i> —		
Narsioji širšė		16	Mano rožė (eil.)	8	30
Vysk. Pranciškus Ramanauskas	7	16	Marijos vardas	7	21
Vysk. Teofilis Matulionis	2	10	<i>Jokūbaitis, Linas</i> —		
Žvirbliu nuotykis	3	16	Broliukas ir sesutė	7	29
Dainos su gaidom			<i>Kojelytė, Daina</i> —		
Du broliukai (žodžiai J. Minelgos,			Karalaitė ir raganius	1	27
muz. V. Jūragio)	7	10	<i>M., Alicija</i> —		
Mergaitė (žodžiai Maironio,			Berželis ir aš (eil.)	6	29
muz. Fausto Strolis)	9	30	<i>Motiejūnaitė, Eglutė</i> —		
			Paukščiai (eil.)	8	31

"Eglutė" nuoširdžiai sveikina savo didelį geradarį Prelatą Ig. Albavičių, kuris šiemet švenčia 50 metų kunigystės jubilėjų.

Prelatas Ig. Albavičius

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Klausimai apie Maironį: psl. 22. — 1. Mačiulis, 2. Pasandravys, 3. Bernotai, 4. Pavasario balsai, 5. Aleksandras, 6. Mačiulis, 7. Ona, 8. Pranutė, Marcytė, Katriutė, 9. Ūkininkai, 10. Luknė.

Truputį pagalvok: psl. 27. — 1. Trys. Kiti išsigandę nulėkė. 2. Skylė, 3. Baltos, nes jų daugiausia yra.

Žvaigždžių galvosūkis: psl. 28. — Skersai: 1. žiema, 3. aštuonios, 5. tyli, 6. naktį, 8. Jėzaus, 9. Kalėdu, 12. šventa, 13. sniegas. Žemyn: 1. žvaigždė, 2. guli, 4. senis, 7. Marija, 9. kalba, 10. ledas, 11. angelai, 14. avis.

Narutis, Vytautas —

Lietuvos himno istorija 2 30

Raulinaitis, Andrius — Piešiniai 10 7

Šliogerytė, Danutė

Karalaitei dovanotos akys 3 29

Smigelskytė, Rita —

Pavasaris išaušo (eil.) 4 31

Prisiminimas (eil.) 6 28

Vaikiškas prisimin. (eil.) 8 29

Varnėnui (eil.) 5 30

Vyskupo motina 9 31

Smulkioji tautosaka

Mįslės: 1—19; 4—27; 7—24; 9—26.

Patarlės: 1—23; 4—19; 7—25.

Priežodžiai: 6—26.

Ar žinai...

1—20; 4—27; 5—20; 6—26; 7—21;
8—27; 9—29; 10—11.

Galvosūkliai

1—25; 2—28; 3—25, 27; 4—8, 28;
5—27; 6—25; 7—26; 8—26; 9—27;
10—28.

Truputį pagalvok

1—24; 2—27; 3—26; 4—26; 5—26;
6—24; 7—24; 8—24; 9—26; 10—27.

Pas skaitytojus

1—29; 3—28; 4—29; 5—28; 7—27;
8—28; 9—31; 10—24.

DĖMESIO! DĖMESIO!

- Ar visi jau atnaujinote savo prenumeratą 1963 metams? Jei ne, tuoj atsiųskite savo atnaujinimo lapelius, kad galėčiau Jus lankyti ir ateinančiais metais.
- Ir nepamirškite, kad jei surasite bent du naujus skaitytojus iki 1963 metų sausio mėnesio, Jums nusiųsiu gražią dovanėlę.

Lauksiu Jūsų laiško!
Jūsų "EGLUTĖ"

Gruodžio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. Eligijus, Natalija / Butigeidas, Giedrūnė
2. **ADVENTAS**
Adrija, Nonas / Svirgaila, Skirmantė
3. Pranciškus Ksaveras, Atalija / Aumantas, Vingra
4. Petras Chrizologas, Barbora / Vainotas, Liugaila
5. Sabas, Krispina / Vintilas, Alanta
6. Mikalojus, Dionizija / Biliminas, Vėtra
7. Ambrozijus, Anianas / Daugardas, Tautė
8. **MARIJOS NEKALTAS PRASIDĖJIMAS**
Guntilda, Eukaras / Vaidginas, Dova
9. Valerija, Leokadija / Vakaris, Gedenė
10. Miltijadas, Hildemaras / Eidmintas, Ilma
11. Damazas, Dovydas / Tautvaldas, Dirvonė
12. Vicelinas, Abra / Gilmintas, Vainė
13. Liucija, Orestas / Kastautas, Darba
14. Viatoras, Venancijus / Treniota, Kintvilė
15. Urbitas, Nina / Kovotas, Vingilė
16. Euzebas, Adas, Albina / Vygaudas, Audronė
17. Eigilas, Vivina / Mantigaila, Drovydė
18. Gacijonas, Vunibaldas / Girdvilas, Eivilė
19. Ribertas, Fausta / Gediminas, Rimantė
20. Eugenijus, Ptolomiejus / Daugardas, Grožvilė
21. Tomas, Honoratas / Norgaudas, Girenė
22. Flavijonas, Pranciška Cabrini / Gedvydas, Dobilė
23. Migdonas, Viktorija / Vilbutas, Veliuona
24. **KŪCIOS**
Adomas ir Jieva, Irmina / Girstautas, Minvydė
25. **KALĖDOS**
Anastazija, Eugenija / Saugutis, Grožvydas
26. Steponas, Marinas / Perbandas, Dovilė
27. Jonas Evangelistas, Fabiolė / Dautaras, Gedvinė
28. **NEKALTIEJI BERNELIAI**
Teofilė, Cezaris / Kantvilas, Vyga
29. Tomas, Dovydas, Egvinas / Survilas, Gaja
30. Anizas, Aniza / Augas, Audrilė
31. Silvestras, Melanija / Gedgantas, Naudė

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardinės!

ALP 1985
Larch.

91.109.354